

Thiên Đàng, Địa Ngục hai bên

“Thiên đàng địa ngục hai bên,
Ai khôn thì lại, ai dại thì sa.
Đêm nằm nhớ Chúa, nhớ Cha,
Đọc kinh cầu nguyện, kéo sa linh hồn.
Linh hồn phải giữ linh hồn,
Đến khi mình chết được lên Thiên đàng...”

Các bạn thân mến,
*“Thiên đàng địa ngục hai bên,
Ai khôn thì lại, ai dại thì sa.
Đêm nằm nhớ Chúa, nhớ Cha,
Đọc kinh cầu nguyện, kéo sa linh hồn.
Linh hồn phải giữ linh hồn,
Đến khi mình chết được lên Thiên đàng...”*

Trên đây là một bài hát (hay đồng dao?) mà hồi còn rất nhỏ, khoảng lên 5 lên 7 gì đó, bọn trẻ chúng tôi trong xóm, buổi chiều hay buổi tối thường tụm năm tụm ba chơi các trò chơi con nít. Và bài hát này cũng hay được đem ra để chơi coi đĩa nào không nhanh chân lẹ tay thì bị chặn lại bởi 2 đĩa đứng giữ cổng, trong đám chơi, có hai đĩa tương đối cao lớn được chọn đứng hai bên, nắm tay nhau rồi đưa lên cao khỏi đầu như hình một cái cổng, rồi khi bắt đầu hát chung thì cả bọn còn lại, tất cả xếp hàng một đi qua cái cổng tay đó, bài hát vừa chấm dứt thì bốn cánh tay cũng nhanh nhẩu hạ xuống, mấy đĩa còn lại phải bắt đầu đi qua cổng khi bài hát bắt đầu lại, còn mấy đĩa đã qua cổng rồi thì ngồi chơi đợi được lên thiên đàng. Vui lắm, đĩa nào cũng sợ mình chậm chạp bị cánh cổng Thiên

đàng hạ xuống mà mình chưa chui qua, phải làm lại từ đầu cho đến lúc không còn đũa nào nữa hết. Cuối cùng thì phần đông đũa nào cũng chui nhanh qua công để được lên Thiên đàng, không đũa nào phải xuống Địa ngục. Đũa này nhìn đũa kia cười khoái chí, nhưng mồ hôi mồ kê ướt đầm lưng áo! Thế mà bọn trẻ chơi không biết chán, những trò chơi thật bình dị, cũng có ý nghĩa sâu sắc bổ ích...chứ không như thời bây giờ, con nít chơi toàn đồ điện tử, máy móc và hầu như chỉ chơi một mình mà thôi.

Trở lại bài hát trên, chơi riết rồi cũng quen, cũng thắm, Bà Nội, bà Ngoại hay Bà Má luôn dạy, phải biết thương người thì được ông Bụt hay Phật Bà Quán Thế Âm luôn thương lại...nhưng song song đó, tôi cũng hay bâng khuâng: „sống làm sao cho linh hồn khỏi sa vào địa ngục đây? Sống mà linh hồn sau này được lên Thiên Đàng thì vui biết mấy! là mơ ước của rất nhiều bạn của mình?...“

Thuở ấy, tôi nào hiểu về thế giới mà bài hát này nhắn nhủ hay kêu gọi, chỉ biết đây là một trò chơi giúp mình nhanh nhẹn, vận động tốt hơn, có quy định đơn giản, dễ hiểu.

Nhưng thực tế Thiên đàng có phải là nơi tất cả mọi người đều được vào không?

Tôi là người con Bụt, nên quen dùng chữ Niết Bàn thay cho Thiên Đàng.

Lớn lên, có học, có hiểu đôi chút, tôi biết rằng, Niết bàn và Địa ngục đều không có thật, mà chỉ do TÂM ta nghĩ có thì nó có, cho là không thì nó sẽ là không. Những hình ảnh trong các chùa dân gian với 12 tầng địa ngục, với những quỷ dữ và nhục hình chỉ là những hình tượng dùng để cảnh báo, răn đe người đời nên làm lành tránh dữ, chứ thật sự không có thật đối với những người đã tương đối hiểu rõ giáo lý.

Theo Trí tuệ của Bồ Tát thì tất cả vạn pháp trên thế gian đều mang bản chất là KHÔNG. Bát Nhã Tâm Kinh đã khẳng định: không có sanh, già, bệnh, chết; không có hạnh phúc cũng không có khổ đau; ngay cả Niết Bàn và Địa Ngục cũng không có. Sự phủ nhận toàn bộ này đôi khi cũng làm nhiều phật tử hoang mang...tôi đang có đây, đang thở, có nhiều thứ lắm...mà Kinh lại bảo tôi không sanh, không chết...tất cả đều là KHÔNG thì tôi phải thắc mắc chứ! Cho nên tôi hiểu thêm ra rằng có thêm một cái nhìn thứ hai là cái nhìn bằng Trí Tuệ Thế Gian, và trong đó có Niết Bàn, Địa Ngục, có hạnh phúc, khổ đau, có sanh, có già, có bệnh, có chết, luôn cả có gieo nhân và có gặt quả. Vì vậy có những vị xuất gia, đi tu để đạt được giải thoát giác ngộ, họ phải có niềm tin vững chắc là mình sẽ đặt chân đến cõi Niết bàn? Và song song đó, con người tầm thường như chúng ta cũng phải tin là có Địa ngục thì mình mới hướng đến việc làm lành, tránh ác, ăn ở cho có đức độ, thương người như thương mình, sống tử tế với mọi người...

Có người cho rằng, Niết bàn như là một cảnh giới vi diệu ở một nơi xa xăm nào đó mà sau khi chết, nếu là người sống lương thiện, tốt lành, người đó được thác

sinh về cõi ấy để hưởng thụ phước lạc. Hiểu như vậy không đúng, vì tôi được dạy: Niết bàn là một trạng thái của TÂM, do đã buông bỏ những vô minh, vướng mắc, não phiền mà có được. Đây là một trạng thái được giải thoát hoàn toàn, chỉ có người nào chứng nghiệm được trạng thái này mới hiểu rõ mà thôi, tôi chỉ xin nói cái khái niệm mình học được. Cho nên thiết nghĩ, người chứng được, chạm được Niết bàn vẫn có thể còn sống tiếp trên thế gian này nhưng với một phong thái thông dong, ung dung an nhiên tự tại, không còn lo lắng, não phiền, trạng thái mà tâm luôn an lạc.

Khi còn thở, còn bước đi, còn suy tư, nên sống cho trọn vẹn, sống cho đẹp, thưởng thức với lòng biết ơn về những điều kiện hạnh phúc dù nhỏ nhoi mình đang có, những người thân thương đang có mặt quanh mình, khám phá những vẻ đẹp và bí ẩn hay vi diệu của cuộc sống. Không cần quan tâm đến thế giới sau khi ra đi, vì có mấy ai biết được nó ra sao đâu! Sống trọn hôm nay, từng ngày từng ngày, đừng lo lắng quá cho ngày mai vì chuyện ngày mai thì mai mới xảy ra, nói như vậy không có nghĩa là mình không cần nghĩ, quan tâm đến chuyện ngày mai, nhưng quan trọng là không để cho nó làm chủ mình mà bỏ quên hay rời hợt với hiện tại. Và ta cũng nên vững lòng rằng, Thiên đường, Niết bàn hay Địa ngục không phải là nơi mà sau khi chết mình mới đến mà nó có mặt ngay ở đây và bây giờ với ta. Nó biểu hiện ngay trong từng nhận thức và hành vi của ta trong giây phút hiện tại này.

Tóm lại, y như lời Bụt dạy, vạn pháp đều do TÂM. Niết bàn hay Địa ngục không nằm tuốt ở trên trời hay sâu thẳm dưới lòng đất, không nằm ngoài thế gian, mà nó luôn có mặt trong TÂM ta. Hạnh phúc hay Niết bàn do chính mình tạo ra, và Khổ đau hay Địa ngục cũng do mình tạo ra luôn.

Cuộc đời ta là Thiên Đường hay Địa Ngục? Điều do chính ta lựa chọn mà thôi.

Mến chúc các bạn luôn bình an

Hiên trúc – hè 2023

Bông Lục Bình

Kính mời đọc thêm những bài khác của tác giả tại:
<http://www.vietnamvanhien.org/TamHaiDuc.html>

www.vietnamvanhien.net

VIỆT NAM VĂN HIẾN

www.vietnamvanhien.info

TỦ SÁCH VĂN HIẾN ONLINE VỚI HƠN 8700 TÁC PHẨM